

...

Neviděl jsem důvod, proč odmítnout a navrhl zájemcům test, který určí jejich připravenost na podobnou transformaci. Několik osob mělo překrásnou reakci, a po testech jsem provedl restrukturalizaci mozku.

Pravděpodobně, všichni měli velké pochyby a autenticitě mnou podaných informací, ale když první z nich podstoupil transformaci mozku, „najednou“ začal vidět vnitřní orgány ostatních a přesně popisovat jejich zdravotní problémy, všichni byli překvapením doslova na nohou. Jak malé děti všichni začali prosit a žádat, abych to samé provedl i s jejich mozkiem. Několik lidí tím prošlo a každý z nich začal také vidět orgány druhých. V krátkosti, poprosili mne přijít k nim znovu a za několik dní jsem se v bytě Jurije objevil znovu. K jeho cti, musím říct, že byl velmi pohostinná osoba a výborný kuchař (později jsem zjistil, že byl kuchař z povolání).

Po čaji a zákuskách, které jsem s sebou přinesl jsme se všichni přemístili z kuchyně do místnosti, kde na stěnách visely překrásné, velké fotografie hvězdného nebe. Celý byt byl zařízen v duchu tajemna a mystičnosti. Tentokrát přišlo ještě více lidí, kteří o mé přestavbě mozku slyšeli od prvních „podstoupivších“. A jako poprvé, opět jsem několika lidem provedl transformaci mozku. U někoho proces proběhl velmi rychle, doslova během pár minut, někdo musel „čekat“ více než půl hodiny. Tak či onak, několik dalších lidí prošlo transformací a přijali ji velmi dobře. Výsledkem toho mezi nimi má „popularita“ velmi vzrostla, což se moc nelíbilo Juriji, který nechtěl přijít o svou autoritu. Prohlásil, že je to vše velmi zajímavé, ale on a jeho skupina se naučili uvolnit duši z fyzického těla a cestovat do vesmíru; že při výletech mimo tělo viděli mnoho holografických zpráv jiných civilizací a po návratu do fyzického těla je zaznamenávali, čímž získali rozsáhlou sbírku těchto zpráv.

Zvyklý vše hned analyzovat, ihned jsem k tomu vyjádřil svůj názor. Řekl jsem, že podobná metoda má několik zásadních nedostatků. Za prvé – pasivita. Duše, nacházející se mimo tělo, je pasivní, nemůže být původcem nějaké akce, jen pozorovatelem. Za druhé, maximální dosažitelná vzdálenost je omezena vláknem, které spojuje duši s fyzickým tělem. Za třetí, existuje možnost poškození mozku člověka v momentech vstupu a výstupu duše z těla. A za čtvrté a za poslední, existuje možnost poškození vlákna, spojujícího duši s fyzickým tělem, externími příčinami, což by vyústilo v okamžitou smrt. A proto, bylo by správnější vydávat se do vesmíru při plném vědomí, kdy duše plně disponuje možnostmi fyzického těla, a aktivity mohou být aktivní, nejen pasivní.

Na mou řeč hostitel reagoval slovy, že jistě, je lehké hovořit o tom co je lepší a co horší, ale ať nejprve dokáží něco podobného a teprve potom kritizují. A tím mne postavil do pozice, z níž jediným důstojným východiskem bylo dokázat správnost mých tvrzení. Jurij si velmi přál obnovit svou autoritu ve skupině, a toto byl výhodný moment, jak toho dosáhnout. Co říci, byla to velmi hloupá situace, ale neměl jsem mnoho na výběr. Řekl jsem, že jsem nikdy necestoval do kosmu a musím se na to připravit, ale Jurij odvětil, že mi s tím pomůže a dal mi fotografii nákresu zprávy, který po jednom z výletů mimo tělo zhotovil člověk z jeho skupiny. Nezbyvalo mi nic jiného, než dokázat svou pravdu. Všichni přihlížející se na mě zvědavě zadívali, v očekávání toho, co bude následovat...

Zadíval jsem se na obdrženou fotografii a ... začal uvažovat. V rukou jsem držel fotografii nákresu, zhotovenou někým po mimotělním výletu. To znamená, originální zpráva musí být, v principu, hologram a to, co vidím před sebou, je jen reprodukce odrážející výtvarné talenty a schopnosti osoby, která zprávu obdržela. To znamená, napřed musím obnovit originální hologram v původní podobě. Nechajíc do fotografie proudit svou energii ... obnovil jsem hologram a ihned ho uviděl jako trojrozměrný obraz vznášející se přede mnou. Úspěch mne povzbudil a začal jsem přemýšlet, proč někdo tyto holografické zprávy ve vesmíru zanechává? A došel jsem k následujícímu závěru. Tento hologram by měl, v principu, obsahovat informace o tom, kdo ho vytvořil: kdo to byl, kde se nachází a koordináty jejich planetárního systému. Musel jsem jen vyřešit problém, jak toto všechno z hologramu zjistit! Jelikož jsem se neměl kam obrátit o radu, a těžko by se vůbec našel někdo, kdo by mi v takové situaci poradil, rozhodl jsem se konat na základě svého porozumění a svých domněnek.

Mé rozjímání nad problémem v podstatě nevedlo k ničemu jinému než k nápadu, sledovat co se

bude dít, když pošlu skrze hologram svou energii. Což jsem udělal. Poslal jsem skrze hologram proud své energie a k velkému překvapení mne a všech přítomných, hologram se „rozpadl“ a objevila se místo něj humanoidní bytost! Tato bytost se ukázala být ženou, téměř dva a půl metru vysokou, s ideálními proporcemi těla. Na první pohled, vnějšími odlišnostmi které upoutaly naši pozornost byly její světle modré vlasy a fialové oči. Nikdo nic takového neočekával, a většině přítomných poklesla čelist, v doslovném významu slova. Všichni, s očima na štopkách, dá-li se to říct o mentálním vidění, pozorovali tuto bytost, která se před námi objevila „neznámo odkud“.

Pauza se nepříjemně protahovala a tak jsem se rozhodl bytost oslovit. V té době jsem měl nějaké povědomí o telepatii, ale neměl jsem nejmenší ponětí, jak komunikovat s bytostí z jiné planety. Pravděpodobně jsem při pokusu ustavit mentální kontakt připomínal neohrabaného medvěda a udělal něco špatně, protože bytost se najednou svinula v tečku a zmizela. Cítil jsem v sobě pocit zklamání a snad jsem ve svých neohrabaných pokusech navázat kontakt udělal něco, co bytost přimělo k „opatrnosti“, a proto zmizela. Zklamání bylo tak velké, že jsem se rozhodl neprodleně chybu napravit a omluvit se za neznalost. Nemohl jsem přijít na nic lepšího, než pokusit se tuto bytost přivést zpět. Opět jsem ji „přítáhl“ skrze fotografii, nemajíc nejmenšího ponětí odkud, a omluvil se za nepříjemnosti, které mohly vzniknout z neznalosti a nedorozumění.

Pravděpodobně jsem, sám nevím jak, udělal něco, co upoutalo pozornost oné bytosti, a tímto způsobem začal můj první „diplomatický kontakt“ se jinou civilizací. Musel jsem rychle „vymyslet“, jakým způsobem pozemské myšlenkové formy transformovat na „jejich“ myšlenkové formy a naopak. Zprvu šla komunikace poměrně těžko – na obou stranách byly myšlenkové formy přeloženy zkresleně, připomínalo to počítačový překlad z jednoho jazyka do druhého. Ale velmi rychle se mi povedlo, s pomocí metody analogie, vytvořit telepatický překladač myšlenkových forem, po čemž se komunikace stala mnohem efektivnější a „dílo“ šlo vesele od ruky.

Zkonstruujíc překladač myšlenkových forem, „postavil“ jsem jej pro všechny, kdo podstoupili transformaci mozku, načež se překlad myšlenek a komunikace značně zjednodušila. Je zajímavé, že i v přítomnosti telepatického překladače, „překlad“ se odehrává na úrovni vzdělání a myšlení jedince, který přijímá informaci – myšlenkovou formu. Myšlenková forma nepředstavuje slova, slova jsou až druhotný projev, prezentace myšlenkové formy. Člověk nepřemýšlí o procesu myšlení, což je proces vytváření myšlenkových forem mozkem. Myšlenkové formy jsou prostorové (3D) hologramy. Zvuk vytvořený činností hlasivek je schopen přenášet myšlenkové formy, ale jen ve velmi omezeném rozsahu. Čím menší duševní schopnosti / omezenější slovní zásoba osoby, tím větší část myšlenkové formy zůstane za hranicemi možnosti předání slovy. Mozek každého člověka pracuje na principu podobnosti. Vybírá slova, jejichž obsah je nejbližší dané myšlenkové formě. Čím více vyvinutější a všestrannější člověk, tím více obrazů má svůj verbální ekvivalent, a tím kompletněji, přesněji, snadněji a srozumitelněji bude myšlenková forma touto osobou přijata. A nejedná se jen o myšlenkové formy jiných civilizací, ale dokonce i o člověku vlastní.

Kdyby byl člověk schopen vidět své procesy myšlení a slova jimiž se snaží formulovat a přenášet své myšlenky jiným lidem, mohl by spatřit propastný rozdíl mezi myšlenkovými formami a sémantickým obsahem slov, jimiž dané formy vyjádří. Mnohostranost vývoje osoby, jeho vzdělání a schopnosti abstraktního myšlení určují přesnost a kompletnost, se kterou verbální vyjádření odráží obsah myšlenkové formy. Proto, každý jedinec obdrží myšlenkovou formu na úrovni svého evolučního vývoje. Tento faktor musí být při práci v podobných situacích brán v úvahu.

Chtěl bych dát příklad pro lepší pochopení tohoto jevu. Pokud necháme deset náhodně vybraných lidí nakreslit jablko, ležící před nimi na stole, nevznikne ani jedna kresba, která by zcela vystihla dané jablko. Mimoto, každý člověk ho nakreslí podle míry svého výtvarného talentu. Jablko bude na každé z těchto kreseb odlišné, ale jakýkoliv jiný člověk, který původní jablko-předlohu nikdy neviděl, nebude mít žádný problém s rozpoznáním toho co je na obrázku, pokud osoba, která vytvořila kresbu, byla při smyslech a nenakreslila namísto jablka něco jiného.

* * *

Mimochodem, o bytí při smyslech. Když se vše výše uvedené stalo, nespěchal jsem dělat

unáhlené závěry, nicméně, byl jsem ohromen. Považoval jsem za nutné tomu porozumět, v první řadě, kvůli sobě. Proto jsem navrhl několik možných vysvětlení toho, co se odehrálo, snažíc se vzít v úvahu všechny možné varianty. Výsledkem analýzy bylo několik pracovních hypotéz, jež jsem začal pečlivě jednu po druhé zvažovat. Tyto hypotézy byly:

1. Pozbyl jsem smyslů.
2. Všichni ostatní pozbyly smyslů.
3. Byl to výsledek mé sugesci na všechny ostatní.
4. Byl to hra, trik ostatních.
5. Událost byla autentická.

Těchto pět variant jsem byl schopen vymyslet, a začal jsem postupně na každé „pracovat“.

Ohledně možnosti, že jsem pozbyl smyslů. Bylo to možné? Možné to zcela jistě bylo, nicméně, pokud někdo má „o kolečko méně“, ostatní to obvykle postřehnou. Začal jsem pozorovat reakce ostatních lidí na mou přítomnost. V práci, všichni se směrem ke mně projevovali stejně jako předtím. Ale v práci jsem byl teprve krátce, takže jsem se rozhodl kontaktovat také přátele, se kterými jsem se znal mnoho let. Samozřejmě, neřekl jsem jim co se stalo, jen jsem si s nimi povídal, jako by nic. Pokud se člověk zblázní, projeví se to téměř na všem – jak se chová, co říká a jak to říká, v reakci na okolní podněty, reakce na slova ostatních lidí apod. Pozorujíc reakce ostatních na mou přítomnost, vydedukoval jsem, že s mými smysly je vše v pořádku. První hypotéza se tedy dostala ze seznamu možných vysvětlení.

Možnost že „o kolečko méně“ měli všichni ostatní byla druhá hypotéza. Teoreticky, je vcelku možné, že pod mým intenzivním působením mozek druhé osoby může selhat. Taková možnost nemůže být vyloučena. Ale co je to šílenství, jak je definováno? Šílenství je definováno jako stav, kdy člověk reaguje neadekvátně na vnější podněty a okolní realitu, a reaguje nesmyslným způsobem. Jinými slovy, každý se „zblázní“ po svém, a nemůžou být dva lidé kteří jsou naprosto stejným způsobem „šílení“. Mimoto, pokud člověk pozbyde rozumu, projeví se to na všem, nejen na jedné konkrétní situaci. Osoba nemůže být zároveň šílená v jedné situaci, a naprosto duševně v pořádku ve všech ostatních situacích. Při šílenství, člověk ztratí integritu duševního vnímání okolí.

Všichni přítomní se chovali normálně, jak během události, tak po ní. Mimoto, všichni viděli jednu a tutéž věc. Jediným rozdílem v jejich popisech ženské bytosti byla barva jejich očí a vlasů. Někteří popisovali že viděli ženskou bytost se světle modrými vlasy a fialovými očima, a jiní později řekli, že měla růžové vlasy a tmavě modré oči. Zbytek jejich popisu byl totožný. „Rozpory“ v popisech ve skutečnosti žádné rozpory nebyly. Zjistilo se, že barva vlasů a očí bytosti se měnila na základě jejího emočního stavu!

Něco takové si jednoduše nelze vymyslet, tyto „kontradikce“ byly jevem jenž jen dále potvrdil skutečnost celé události. U mne jednoduše nemohl vzniknout předpoklad, že barva vlasů a očí bude odrážet vnitřní emoční stav bytosti. Člověka z naší planety něco takového prostě nenapadne. Později, pouhým zhodnocením barvy vlasů a očí bylo možno zjistit emoční naladění bytosti. Toto samozřejmě bylo možné až potom, co byl určen vztah jednotlivých barev a emočních stavů. Toto a další faktory, které zmíním později, mi dovolily dojít k závěru, že hypotéza, že všichni ostatní ztratili rozum, je mylná.

Další hypotéza vyžadující pečlivou práci byla verze o mé sugesci na všechny ostatní. Opět se to nedalo zcela vyloučit. Více než jedenkrát jsem se v mé praxi mohl přesvědčit, že mohu ovlivnit člověka takovým způsobem, že vidí bankovku namísto papírku, apod. Ale když jsem něco vytvořil, vždy jsem velmi dobře znal předmět, který sugeruji ostatním. Například, věděl jsem jak vypadá bankovka a jaký má význam, než ji pod mým vlivem začali lidé vidět namísto papírku. V tomto případě, co se stalo poté co jsem vyslal do hologramu energii, bylo pro mne přinejmenším stejně neobvyklé, jako pro ostatní účastníky, a možná ještě více.

Na takovou možnost jsem nebyl absolutně připraven, a objevivši se ženská bytost neměla navíc s původním hologramem žádnou podobnost. Mimoto, nemůžete ovlivnit ostatní aby viděli něco, o čem sami nemáte nejmenší ponětí. Je to jednoduše nemožné. V tomto případě se od začátku dělo

mnoho věcí, o kterých jsem neměl žádné povědomí. Dokonce jsem vůbec netušil, že některé jevy, které zmíním později, mohou existovat. Tak či tak, verze o mé sugesci na ostatní rychle pozbyla platnosti.

Další na řadě byla verze, že jsem byl terčem vtípku ostatních přítomných. Tato možnost nemohla být zcela vyloučena, navzdory zjevné absurditě takové domněnky. Abych ji s naprostou jistotou vyvrátil, rozhodl jsem se provést experiment v experimentu. Transformoval jsem mozek několik dalším lidem mimo Jurijovu skupinu, o nichž nikdo kromě mne nevěděl. Jinými slovy, měl jsem dvě skupiny, se kterými jsem pracoval. Jedna skupina si nebyla vědoma existence druhé a naopak, a neřekl jsem žádnému účastníku experimentu, co se dělo v druhé skupině. O existenci záložní skupiny nevěděl nikdo kromě mne – a o událostech, které se děly při práci s jednotlivými skupinami jsem měl povědomí jen já. A navzdory tomuto, události v obou skupinách mezi sebou byly konzistentní, což kompletně eliminovalo možnost vtípku jedné ze skupin. Mimoto, fakt, že při práci se dvěma skupinami, které o sobě navzájem nevěděly, se události odehrávaly „sekvenčně“ a logicky na sebe navazovaly, je další potvrzení skutečnosti toho co se dělo. Tedy, po analýze všech možností co se mohlo odehrát, zbyla jen jedna. A tato možnost byla, že se jednalo o SKUTEČNÉ události!

Když jsem pro sebe vyvodil finální verzi toho, co se odehrálo, přestal jsem se k tomu stavět skepticky a začal „pracovat“ na zcela nové oblasti aktivit – ve vesmírném prostoru – užívajíc absolutně nové metody, které jsem musel sám vymyslet.

* * *

Než se dostanu k popisu dalších událostí, které bych sám ještě nedávno považoval za kompletní fikci, chtěl bych uvést některá fakta, která doprovázela můj výzkum hypotéz o proběhlých událostech. Jak jsem zmínil, měl jsem kontrolní skupinu, se kterou jsem pracoval souběžně s Jurijovou skupinou. V té době jsem neměl vlastní byt, a tak se stalo, že s druhou skupinou jsem pracoval v bytě ženy, které jsem předtím provedl restrukturalizaci mozku. Její muž byl profesionální voják, toho času v hodnosti majora a pokud mne paměť neklame, sloužil v Govorově vojenské akademii. Jejich byt byl v privilegovaném domě postaveném na Leninově třídě pro vládní zaměstnance. Obvykle jsem se tam dostavil po domluvě na dalším „kontaktním“ sezení. Muž hostitelky k celé věci zaujímal velmi skeptický postoj, a považoval všechny, včetně své ženy, za trochu zblázněné. Ale protože se mu celá věc jevila jako neškodná, neměl proti sezením, odehrávajícím se v jeho bytě, námitky. Jednoho dne, nemaje nic na práci, rozhodl se k sezení připojit. Vstoupil do místnosti, pohodlně se usadil v křesle a ... začal naslouchat.

Tak se stalo, že tato událost nastala při pravidelném kontaktu, který jsme měli s ženskou bytostí se kterou jsem poprvé navázal kontakt. Její jméno bylo Lolloyia nebo zkráceně Oyia. Během onoho památného kontaktu jsem se jí ptal na detaily o civilizaci, kterou v té době vedla. Ve skutečnosti, byla hlavou hierarchie několika planetárních civilizací. Tyto civilizace byly na podstatně vyšším stupni vývoje, než naše současná civilizace. Ženy této civilizace měly dokonalé tvary těla a byly neuvěřitelně krásné. Náš „major“ relaxoval v křesle, a když zaslechl tyto informace, začal si představovat. Ve svých představách umístil sám sebe mezi tyto „krásky“ a začal si užívat jejich jejich nepředstavitelných půvabů jako Král Šalamoun...

Myslím, že není třeba podávat detailní popis jeho fantazií... I když se říká, že sněním člověk nemůže ublížit, jak se ukázalo, někdy tomu může být zcela naopak. Popustil svou „uzdu představivosti“ daleko za hranice, které by byly přijatelné v obou civilizacích, naší o Oyii. Neuměl si představit, že všechny jeho myšlenky formovaly prostorové hologramy, a tudíž nebyly tajemstvím pro ty, kteří je byli schopni vidět. Během konverzací, obvykle jsem „nasměroval“ telepatický kontakt s Oyiou do mozku manželky tohoto člověka, což dovolilo všem slyšet verbální interpretaci, obzvláště těm, kdo nebyli schopni přijímat telepatickou komunikaci. Telepatický konvertor dovolil překlad informací přicházejících od Oyii do srozumitelných zvuků a slov. Po určitých korekcích byly informace překládány poměrně přesně.

Tedy, probíhala vcelku normální komunikace, než náš „galantní“ major naplnil okolitý prostor

velmi „barvitými“ myšlenkovými formami. Jeho fantazie byly zjevně příliš explicitní i pro mimozemskou bytost a překročily všechny myslitelné hranice. Podle konceptů Oyiny civilizace, takovéto „fantazie“ byli vážným porušením etiky a byly rovny aktuálnímu skutku; a vyžadovaly přísné potrestání, což nebylo nic menšího než částečný evoluční svinutí zpět do bodu vzniku evolučního defektu, který tyto způsobil. Uložení takovéhoho trestu pozemskému člověku by nakonec vedlo ke smrti fyzického těla člověka. Oyia po mne požadovala potrestání tohoto muže, pokoušel jsem se situaci vyřešit, no popravdě, příliš dobře se mi to nepovedlo. Přišel jsem na to velmi brzy, a to ještě takovou cestou, která by mne nikdy nenapadla.

Stalo se, že následující den jsem se odebral s několika dalšími mladými zaměstnanci našeho oddělení na kolektivní farmu (kolchoz), která byla pod patronací našeho ústavu, kde nám byla přidělena velmi „zodpovědná“ práce – vykosit pšenici, která samovolně „vzešla“ podél cest, kudy bylo předchozí rok dopravováno obilí do sýpek. Pšenice podél cest vyrostla do poměrně velké výšky, tak jsme naostřili kosy a dali se do práce. Ačkoliv jsem nebyl z venkova, kosit jsem uměl celkem obstojně a dokonce mi tato činnost přinášela zadostiučinění. Vůně čerstvě pokoseného obilí, čerstvý vzduch, ptáčí zpěv – tato idyla byla jen občas přerušena projíždějícím autem. Druhým dnem na venkově jsem se rozhodl zavolat oněm lidem, a zeptat se, jak se jim daří. Když jsem je zastihl na telefonu, major a jeho žena byli na pokraji paniky. Pokoušeli se mne zastihnout v práci, ale dozvěděli se, že jsem na kolchozu. Důvod jejich paniky byl následující.

Oyia očividně dospěla k názoru, že jsem se k porušení etických norem nepostavil dostatečně „odpovědně“ a rozhodla se „myšlenkového zločince“ potrestat sama. Když nicnetušící manželský pár ulehl ke spánku, zjevila se Oyia a oznámila ženě, že přišla „potrestat“ jejího muže. Nešťastná žena se ho snažila křikem vzbudit, ale její hlasivky jí neposlouchaly. Snažila se s ním zatřepat a probudit ho, ale se stejným výsledkem - ani ruce ani nohy ji neposlouchaly. Oyia vklouzla svou rukou do fyzické ruky ženy a začala posílat energii směrem k srdci našeho majora. Před očima ohromené ženy se srdce jejího muže začalo scvrkávat a stávat ochablým. Ráno její muž cítil bolest na srdci a ihned se odebral na ošetřovnu své akademie. Lékaři po provedení kardiogramu začali bít na poplach. Večer toho dne jsem jim zavolal. Když jsme si vyjasnili situaci, zapracoval jsem na jeho srdci. Následující den byl kardiogram v normě. Bohužel, neradovali se dlouhou. Tu noc se stejná věc opakovala. Následující ráno byl jeho kardiogram opět špatný. Opět jsem zapracoval na jeho srdci, po čemž se kardiogram opět dostal do normy.

Má práce v polích skončila a rovnou z kolchozu jsem zamířil k nim. Tentokrát se major našim kontaktům do vesmíru neposmíval, byl vyděšený k smrti. Kontaktoval jsem Oyiu a začal jí vysvětlovat, že tento muž nevěděl, že někoho svými myšlenkami urazil, že si nebyl vědom toho, že jeho myšlenky jsou hmotné a viditelné pro ostatní, že jen trochu snil a že nerozumí mnoha věcem, a že bych ji chtěl požádat o prominutí jeho pochybení, s tím že už se nic podobného nebude opakovat. Major vše, co jsem řekl, ihned potvrzoval. Oyia mu jeho chybu prominula a v budoucnu proti němu už nikdy nic nepodnikla. Těmto lidem jsem v budoucnu pravidelně volal kvůli majorovu zdraví, ale po tomto incidentu se jeho žena dalších kontaktů zalekla a tak jsem se s nimi přestal stýkat. Je zajímavé, jak rychle se její manžel změnil z ironického skeptika na vyděšeného „osvíceného“.

I tato tragikomická situace je další nevyvratitelný důkaz potvrzující realitu kontaktu s bytostí z mimozemské civilizace, namísto kontaktu s astrálními bytostmi této planety, což je nejčastější případ kontaktu mnoha kontaktérů s „vyšší inteligencí“. Z tohoto příkladu je zřejmé, že naše vnímání morálky – co je přípustné a co ne – se velmi liší od vnímání jiných civilizací. Také to ukazuje, že z našeho pohledu „neškodné“ fantazie mohou mít velmi vážné následky. Většina lidí je pevně přesvědčena, že jejich myšlenky nikdy neopustí jejich hlavu, což je důvod, proč si dovolí myslet a snít o věcech, které by si nedovolili udělat nebo říct. Jak je zřejmé z tohoto případu, s myšlenkami je dobré zacházet opatrně, nikdy nevíme, kdo může být poblíž a jak na naše „neškodné“ myšlenky zareaguje.

* * *

Vše výše uvedené jednoduše člověku, který se narodil a byl vychován na této planetě, nepřijde

vůbec na mysl. Přečetl jsem mnoho vědeckofantastických knih, ale v žádné z nich jsem nenarazil na něco podobného jako výše uvedené, stejně tak jako na mnoho dalších věcí, na něž jsem narazil během svých kontaktů s jinými civilizacemi. Téměř všechna tato literatura jednoduše přenáší pozemské koncepty a představy na ostatní civilizace ve vesmíru. Pokud znázorňují Hvězdné Války, ukazují válčící strany, které používají zbraně podobné pozemským, jen silnější a účinnější. Paprsky smrtící energie nahrazují kulky, namísto pušek jsou mimozemské zbraně pušky připomínající, atd.

To je ale přirozené, odkud pozemští spisovatelé mohou znát, že zbraně, jež popisují ve svých románech, existují jen v civilizacích na podobném stupni vývoje, jako Midgard-Země (naše planeta)? Odkud mohou znát, že ve vesmíru neexistuje žádné Galaktické Impérium, kde by byli imperátoři podobní těm ze starověku a středověku, kdy byla moc dědičná a často nastávaly o nástupnictví krvavé boje?

Všechno toto existuje jen na Midgard-Zemi, na planetách na stejném stupni evolučního vývoje a na planetách, které právě dokončily planetární cyklus vývoje. Tyto civilizace připomínají mladé „kohouty“, kteří se naporují dokonce před liškou nebo jestřábem, namísto aby co nejrychleji zmizeli do bezpečí. „Chřestit zbraněmi“ je na místě jen v „jeslích“ mezi podobnými nově zrozenými civilizacemi.

Bohužel, Hvězdné Války existují i při velmi vysokých úrovních rozvoje civilizací. Ale tyto války mají zcela odlišnou povahu. Nikdo se nehrne do kosmu s vojenskými loděmi a nikdo nestřílí z děl nebo laserů. V závislosti na úrovni vývoje, tyto války se odehrávají na planetární, galaktické nebo jiných úrovních a odehrávají se podle zcela jiných principů a zákonů, jež si na této planetě nedovede téměř nikdo ani představit. Kromě toho, všechny civilizace, které mají zakončený planetární cyklus vývoje, mají své hierarchie postavené na principu evolučního vývoje, nikoliv na principu dědičnosti nebo „principu“ většího měšce. Hlavou takové civilizace nebo uskupení civilizací se může stát pouze bytost, jež dosáhla potřebné úrovně evolučního vývoje.

Snad je na čase objasnit pojem „potřebná úroveň evolučního vývoje“. Rozumí se tím následující: každá inteligentní bytost, zastávající pozici v hierarchii, je na takové úrovni vývoje, která je dostatečně vysoká pro řešení **všech** problémů dané civilizace nebo unie civilizací. Hierarchická pozice inteligentní bytosti je úroveň **zodpovědnosti**, kterou je tato bytost schopna nést, s ohlednutím na její skutečné schopnosti a možnosti řešení problémů, kterým civilizace nebo unie civilizací čelí. Je to úroveň osobní zodpovědnosti za osud civilizace nebo unie civilizací, která, podepřena **skutečnými možnostmi a schopnosti** inteligentní bytosti, umožňuje řešit **všechny** nastanuvší výzvy a problémy. Úroveň evolučního vývoje nelze ukrást, předat, a tím méně koupit. Tuto úroveň lze získat **jedině** jako výsledek osobního vývoje inteligentní bytosti, skrze osvětlení skrze vědění a realizaci vlastních schopností.

Není toto „mírně“ odlišné od stavu pozorovaného na Midgard-Zemi posledních třináct tisíc let!? A obzvláště v posledním tisíciletí – v průběhu období poslední Noci Svaroga. Nicméně, není zdrávo být ohledně kontaktů příliš nadšený. Kontakty mohou pro osobu nabrat velice nepříjemný směr. Velmi často se osoba dostane do kontaktu s astrální bytostí, která hraje své vlastní hry a obvykle za jediným účelem – odsávání životní síly člověka. Astrální bytosti jsou duše-esence vyhynulých druhů zvířat a inteligentních forem života (a i duše některých lidí) které se, z toho či onoho důvodu, nemohou dále inkarnovat do fyzických těl a adaptovali se na podmínky bez jejich existence, což velmi často vede k parazitismu. Nicméně, toto je samostatná kapitola, ke které se v dalším textu vrátím ještě nejdou...

8. Není vše jak se zdá..

Nyní zpět k událostem roku 1987, k době, v níž měly začít některé naprosto neuvěřitelné události, o jimž podobných jsem navzdory „vstřebání“ velkého množství vědeckofantastické literatury nikdy v životě nečetl. Teprve poté, co jsem byl konfrontován, náhodou či vůbec ne náhodou, s jinými civilizacemi, uvědomil jsem si, jak naivní představy mají o jiných civilizacích

pozemští spisovatelé! Tímto nechci zpochybňovat jejich talent, jen se najednou v plné míře ukázaly jejich pozemské koncepty a myšlenky, jež zobrazovali ve svých dílech. A i když chápu, že tento stav věcí je vcelku přirozený, je to pro mě smutné zjištění. Před mým prvním kontaktem jsem často vnímal vědeckofantastické knihy jako velká „odhalení“, ale poté, tyto „odhalení“ začaly působit tak naivně, že jsem je za žádná odhalení nemohl dále pokládat. Ale navzdory tomuto všemu, hodnota vědeckofantastických knih je, dle mého názoru, obrovská – pomáhají lidem naučit se přemýšlet nestandardním způsobem, bez čehož je evoluční vývoj jednoduše nemožný!

Když se mi vyjasnila pravá povaha proběhlých událostí, vrhl jsem se „po hlavě“ do nekonečných vesmírných prostor, které se přede mnou tak neočekávaně otevřely. Jsem Jurimu za jeho provokaci velmi vděčný. Nebýt jí, kdo ví, kdy bych obrátil svůj zrak ke hvězdám? Ocitl jsem se v podmínkách, které mne nutily udělat takový krok, a tento krok jsem udělal, a navíc velmi úspěšně, i když jsem byl v ten moment „slepým koťátkem“. Měl jsem štěstí i v tom, že jsem při svém prvním kontaktu nenarazil na „kosmické“ parazity, a měl tak možnost všemu potřebnému porozumět v klidné atmosféře. Během kontaktů s Oyiou jsme probírali spoustu témat, chtěl jsem se dozvědět doslova všechno o její civilizaci. Někomu toto vše může připadat jako „blouznění šílence“, no i když by se mnohým hodilo, aby to tak bylo, tyto události se staly a nebylo to blouznění. Velmi brzy se začaly objevovat pádná potvrzení reality veškerých kontaktů. Například, pro mne, a nejen pro mne, byly velmi zajímavé informace o konstrukci a principu fungování kosmických lodí, které Oyina civilizace používala, a jejichž konstrukci a metody ovládání nám Oyia popsala.

Základem jejich lodí, které mohly svíjet a rozvíjet okolní prostor, byly ... obrovské organické spirální molekuly, podobné molekulám DNA a RNA. Odlišná na nich byla jejich obrovská délka a fakt, že na volných elektronových vazbách těchto obřích spirálovitých molekul byly navázány těžké kovy, z nichž na Midgard-Zemi jsou známy pouze dva, alespoň v současné etapě evolučního vývoje. A tato informace dostala velmi brzy, v řádu několika měsíců, velmi pádné, reálné potvrzení. No, vše po pořádku. Kromě navázání „diplomatických“ kontaktů s Oyiinou civilizací jsem se rozhodl více rozšířit své mimoplanetární kontakty.

Jelikož Jurij nebyl příliš nakloněn myšlence, ukázat mi i ostatní zprávy-klíče k jiným civilizacím, které se svou skupinou získal, rozhodl jsem se pokračovat na vlastní pěst. Mé uvažování o tomto problému bylo velice jednoduché. Jestliže u nějaké hvězdy existuje systém planet, a na některé z planet existuje inteligentní život, pak by vyzařování dané hvězdy mělo být doprovázeno vyzařováním aktivit inteligentních bytostí. Z toho vyplývá, pokud se vezme fotografie skutečného hvězdného nebe a otestuje se na přítomnost tohoto záření, mohou být identifikovány lokace hvězd, na jejichž planetách se nachází inteligentní život. Prvním krokem tedy bylo určení polohy podobných hvězd na fotografiích hvězdné oblohy. Opatřil jsem si takové fotografie a otestoval je na přítomnost vyzařování inteligentního života. Na několika prvních fotografiích se několik hvězd „rozzářilo“ světlem inteligence. Tyto hvězdy jsem si označil a začal uvažovat, co dělat dále. Neměl jsem žádnou představu o tom, jak a co je třeba udělat. Nezbyla mi tedy žádná jiná možnost, než něco zkusit na vlastní riziko.

Dříve se mi již podařilo přemístit sebe nebo ostatní do minulosti, současnosti nebo budoucnosti, a nejen v čase, ale i v prostoru. Časová nebo prostorová vzdálenost mezi danými „body“ nehrála roli, jedna realita se jednoduše ztratila a jiná se místo ní objevila. Osoba se jednoduše stala pozorovatelem okolitých událostí tak, jako je vnímá ve svém každodenním životě.

Nyní bylo „jen“ třeba mít nutné porozumění procesům odehrávajícím se při přemísťování, a vlastnit potřebné schopnosti, kvality a potenciál. Používajíc přechozí zkušenosti jako výchozí bod, usoudil jsem, že přemístění na jinou planetu se v principu v ničem neliší od přemístění se v rámci naší planety. Na uskutečnění takového kroku je nezbytné mít prostorové koordináty cílové planety (jež jsem již měl), vlastnit potřebné kvality a disponovat dostatečným potenciálem. Že vlastním potřebné kvality a dostatečný potenciál, nutný k podobnému kroku, jsem mohl pouze doufat. V momentě realizace takového přesunu se dvě reality prolínají v jednom bodě, jedna přes druhou. Teoretické východiska byly tedy celkem jasné, musel jsem jen ověřit všechny mé předpoklady v praxi. Těžko říct, co se mohlo stát, kdybych v době uskutečnění tohoto „experimentu“ nevládnul

dostatečné kvality a potenciál. Vcelku pravděpodobně to mohlo vést k poškození mozku, kómatu, nebo i smrti. Ale měj jsem štěstí. Všechny předpoklady pro úspěšné provedení experimentu jsem tehdy měl, a všechno se odehrálo bez jakýchkoliv nežádoucích jevů.

Nejprve jsem „skočil“ k vybrané hvězdě, poté pomocí skenování určil, na které planetě se nacházel inteligentní život, a nakonec „skočil“ na povrch oné planety. A zde jsem byl... na povrchu jiné planety. Okolo mne se nacházela poušť. Písek byl na první pohled jen mírně odlišný písku na naší planetě. Místní „slunce“ ale proměnilo tuto planetu v „rozžhavenou pánev“. Teplota obvyklá pro Zemi by zde byla vnímána jako velice nízká, celá Midgard-Země pravděpodobně jako jedna velká „lednička“, a naše nádherné slunce by zde bylo považováno za poněkud „studené“, pokud se něco takového dá říct o hvězdě.

Nicméně, vše je relativní a koncept „studené“ hvězdy (v porovnání s jinými hvězdami) je plně aplikovatelný. Překvapivě, místní obloha byla modrá, což jasně ukazovalo na přítomnost kyslíku a dalších plynů, které se nacházejí i v atmosféře Země. Při mé poněkud specifické metodě „cestování“ to nebylo příliš důležité, nicméně, bylo to příjemné překvapení. Kdyby tomu tak nebylo, kdo ví, co by mé experimenty přinesly. Bylo to jako v onom rčení - „Když nemůže Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi“. Rozdíl byl jen v tom, že já jsem nebyl žádný Mohamed, a jiná planeta nebyla žádná hora! Zbytek byl v principu totožný. Nezmizel jsem z povrchu naší planety, ale zároveň se objevil na jiné. Ocitnuvší se takto neobvyklým způsobem na povrchu jiné planety, začal jsem zkoumat okolí. Na povrchu nebyly patrné žádné známky inteligentního života. Později se ukázalo, proč. Bohužel, nebyl jsem prvním „objevitelem Ameriky“, tato „Amerika“ byla už dávno „objevena“ inteligentními bytostmi této planety, a jak se později ukázalo, nejen jimi.

Vyprahlá planeta byla nejen obydlená, ale měla i svou inteligentní rasu. Skenování vyzářování známek inteligence tedy neselhalo... brzy se objevili tvorové, docela připomínající klokany. Měli mohutný ocas, torzo připomínající lidské a horní končetiny, podobné rukám, s šesti prsty, které byly všechny stejné, nelišili se jeden od druhého jako u lidí. Jejich hlavy byly kulaté s krátkými černými vlasy. Měli vertikální ústa a rty a neměli nic podobného nosu, jak ho chápeme my. Tito tvorové mezi sebou komunikovali s pomocí pískavých zvuků. Ale nejzajímavější bylo ... že mi nevěnovali vůbec žádnou pozornost! Bylo jsem pro ně jednoduše neviditelný. Když jsem si uvědomil, že mne nemohou vidět, byl jsem zklamán. Silně jsem si přál, stát se pro ně viditelný. Zkusil jsem se na planetě stát více hmotným, a kupodivu se mi to podařilo! Zhmotnil jsem se na této planetě, ale přitom nezmizel z povrchu Země. Existoval jsem zároveň na dvou místech, přičemž mé druhé „Já“ dělalo pouze to, co si mé „první Já“ přálo. Je to ekvivalentní situaci mít současně dvě fyzická těla, přičemž jedno, pozemské, zůstává tím „hlavním“. A co je nejzajímavější, vše co se stalo mému druhému fyzickému tělu jsem cítil naprosto jasně i na svém pozemském těle. Takto, druhé materializované tělo bylo pouze extenzí, mou součástí, dočasným rozšířením, které jsem mohl kdykoliv rozložit a zase složit podle potřeby. Nemělo žádné vlastní vědomí, mé vědomí, které kontrolovalo pozemské tělo, kontrolovalo zároveň i toto tělo, které se nacházelo na jiné planetě vzdálené mnoho světelných let od Midgard-Země. Náhodné zjištění takovýchto možností mě příjemně překvapilo.[@přečíst]

Nějakou dobu jsem stál bez hnutí a bytosti mě po mé materializaci obklopile v kruhu. Zkoušeli se mě dotknout a chovaly se klidně. Jejich aktivity mě přiměly k pohybu (vůbec jsem nevěděl, zda se se svým druhým tělem budu moct hýbat). Ukázalo se, že se mohu hýbat naprosto bez problémů. Když mě domorodá stvoření viděla pohnout, okamžitě se stáhla a rychle se skryla pod zem. Důvodům pro takovouto reakci jsem nerozuměl. Chtěl jsem je následovat, ale po přiblížení k místu, kde se skryli, se ukázalo, že je chráněno nějakým druhem silového pole tvořící dóm. Neznal jsem povahu onoho pole, ale předpokládal jsem, že obsahovalo nějaké obranné prvky. Neměl jsem příliš chuť ověřit si tento předpoklad na vlastní kůži. Mimoto, nebylo to ani zapotřebí – přišel jsem na jednoduchý způsob, jak tuto překážku obejít. Najednou mě napadla myšlenka, že když jsem se byl schopen zmaterializovat na planetě, měl bych se být schopný zmaterializovat i uvnitř ochranného dómu. „Dematerializoval“ jsem se a poté znovu „zmaterializoval“ uvnitř dómu. Nacházelo se tam obrovské město, které z vnějšku dómu nebylo nijak patrné. Spatříc mě ve městě, stvoření začala být

rozrušená a panikařit. Abych uklidnil situaci, rozhodl jsem se zjistit důvod jejich podivného chování.

Určil jsem, které z těchto stvoření bylo vůdcem, a požádal ho o vysvětlení jejich chování. Ale než jsem s nimi mohl komunikovat, musel jsem „naladit“ telepatický překladač abych rozuměl jejich řeči. Jméno vůdce bylo Tsorij, alespoň, takto zněla nejbližší interpretace jeho jména v pozemském jazyce. Ukázalo se, že jejich civilizace byla vystavena permanentním útokům ze strany humanoidní rasy, která byla zevnějškem prakticky k nerozeznání od obyvatel Midgard-Země. Agresori útočili na města a ničili je (příklad jak se civilizace chová, pokud je v počátečních stádiích svého vývoje a nemá zakončen planetární cyklus evoluce). Toto byl důvod, proč Tsorih civilizace skryla svá města pod povrch země. Důvod agrese humanoidů byl prostý. Planeta syntetizovala biomasu, která byla základem pro stavbu vesmírných lodí nulového transitu (loď, která namísto pohybu z jednoho místa na druhé svine a rozvine okolitý prostor, takže na jednom místě zmizí a na druhém se objeví), nebo jednoduše – létajících „talířů“. Jinými slovy, planeta poskytovala surovinu základního významu, a domorodá civilizace jen překážela „velkým“ plánům na její využití. Nakonec, situace byla velmi podobná mnoha pozemským situacím, jen měřítko konfliktu bylo jiné – galaktické namísto planetární.

Když se situace vyjasnila, naplnilo mne přání vzniklé nedorozumnění, jak se mi to tehdy jevilo, vyřešit. V té době jsem si neuměl představit, že by rozvinutá humanoidní civilizace mohla provádět politiku galatické genocidy. To mi jednoduše nešlo do hlavy. Chtělo se mi věřit, že „tam“ nemůže být nic zlého, že „tam“ je všechno krásné a ušlechtilé, no, jak se ukázalo, přišel čas vyrůst z „krátkých kalhot“. A toto „vyrůstání“ proběhlo velmi neobvyklým způsobem. Hořel jsem přáním vyřešit vzniklé „nedorozumnění“. Za tímto účelem jsem zjistil, kdy a kde se mají nezvaní „hosté“ ukázat, a rozhodl se pro metodu přesunu v čase (a prostoru), kterou jsem měl odzkoušenou již z Midgard-Země.

Z kosmické lodi, která se snesla na povrch, vystoupilo šest humanodních bytostí, které se při bližším prozkoumání ukázaly prakticky nerozeznatelné od pozemšťanů. Pokusil jsem se s nimi navázat telepatický kontakt. Když se to podařilo, řekl jsem jim, proč se nepokusí nalézt nějaký způsob spolupráce výhodný pro obě strany, namísto ničení domorodé civilizace atd.

Jakmile jsem začal hovořit, jejich velitel se na mě s překvapením „zadíval“ a zeptal se, kdo si myslím že jsem, že si dovoluji chodit za nimi s takovými směšnými radami. Pokusil jsem se vysvětlit, že to, co se stalo na této planetě, je smutné nedorozumění, které musí být napraveno jak nejrychleji možno. Dialogem se mi ujasnilo, že jejich skutky nejsou žádné nedorozumění, naopak, jsou si jejich podstaty velmi dobře vědomi. Můj proslov je zřejmě začal velmi unavovat, neboť jsem si všiml, že jeden z nich začal vytahovat předmět připomínající pistoli.

.....
.....
.....
.....

(autor pokládá chybějící text za zatím nepublikovatelný)

* * *

Během všech těchto neuvěřitelných a zdálo by se nemožných událostí jsem se naučil o civilizaci klokanům-podobných mnoho takového, co by bylo jednoduše nemožné si vymyslet. Například, tyto bytosti se rozmnožují velmi neobvyklou cestou. Jejich reprodukce zahrnuje dva naprosto odlišné živočišné druhy. Nejedná se přitom ani o sexuální reprodukci, ale o výsledek splynutí dvou polí genetického materiálu. Jinými slovy, rozmnožování nastává na úrovni polí, kdy pole genetického kódu stvoření, připomínající pozemské motýly, je projektováno přes pole genetického kódu klokanům-podobných bytostí, a jako výsledek nastane zrození života dvou nových druhů – klokanů-podobným a motýlů-podobným. Taková symbióza dvou druhů jim dovoluje pokračovat v

evoluci. Nic podobného na Midgard-Zemi nikdy nebylo, a vymyslet si to je jednoduše nemožné. Tyto bytosti nejsou ani muž, ani žena, ani hermafrodité. Jakýkoliv jedinec se může stát matkou, ale ne ve smyslu slova, na jaký jsme všichni zvyklí. Biomasa produkovaná touto planetou, která je hlavní surovina pro stavbu lodí s nulovým transitem, je také hlavní zdroj potravy pro klokanům-podobné, a pravděpodobně i pro mnoho dalších druhů živých organismů na planetě. Ukázalo se to nanejvýš symbolické – já, humanoid z Midgard-Země, jsem těmto bytostem pomohl od humanoidů z jiné planety, kteří měli za cíl zničit jejich civilizaci kvůli strategicky důležitým surovinám! Nu, stalo se, co se stalo.

.....
.....
.....

Jistě, mohou vznikat „náhodné“ situace, ale v principu, všechny „náhodné“ situace se ukáží při detailním prozkoumání jako přirozené[@zakonomerne]. Velmi často, člověk je jednoduše neschopen správně zařadit všechny okolité události a vlastní skutky, předcházející takovéto „náhodě“. Člověk ji téměř vždy přivodí skutky svého dosavadního života. Obecně řečeno, evoluční vývoj je založen na principu svobodné vůle a míře odpovědnosti, kterou je na sebe daná bytost ochotna vzít. Po těchto událostech jsem to pochopil velmi brzy. A mé osvícení pokračovalo „náhodně“....

* * *

Pokračoval jsem v objevování nových a nových transformací lidského mozku. Nejprve jsem každou myšlenku vždy uskutečnil na sobě a pozoroval výsledky. Jednoho dne, po dokončení další transformace, jsem neočekávaně zpozoroval přítomnost bytosti, monitorující mé aktivity. Nejpravděpodobněji, nové změny mi dovolily spatřit tuto bytost, která předtím byla neviditelná jak pro mne, tak pro všechny, u kterých jsem provedl transformaci mozku. Zeptal jsem se této bytosti kdo byl, a proč mne pozoruje. Řekl že jeho jméno je Terri (Terrium), a jeho úkol byl pozorovat mé akce bez odhalení sebe sama, a že mé poslední změny mu zabránily pokračovat v jeho tajném dozoru. Nejprve se mi to moc nelíbilo. Proč by mne někdo udržoval pod tajným dozorem? Nikdy jsem se se svými skutky netajil a proto jsem nerozuměl ani tomuto chování, ani důvodům k němu. Zeptal jsem se ho. Terri odpověděl následovně: jeho úkol byl skrytě mne pozorovat a vyvodit závěry o mé připravenosti na další evoluční vývoj. Jestliže bych udělal vše správně, musel mi předat šestnáct krystalů síly, které by mé schopnosti přivedly k maximu. To znamenalo, že ti, kdo poslali Terriho, zastávali názor, že šestnáct krystalů by měl být limit mého vývoje, jak jsem později pochopil. Ale v ten moment jsem byl velmi šťastný a v „sedmém nebi“. Nikdy jsem nepředpokládal, že by mé akce mohly zajímat někoho jiného, kromě mne.

Terri řekl, že jsem si již „zasloužil“ osm krystalů. V té době jsem neměl sebemenší ponětí, co ony krystaly jsou, ale tento fakt mne velmi potěšil. Samozřejmě jsem Terriho požádal, ať mi je předá. Varoval mne, že pokud je instaluje všechny najednou, nemusel bych snést zátěž. S nadšením jsem ho ubezpečil, že to zvládnu, že všechno bude v pořádku a pokud není nic, co by tomu bránilo, chtěl bych to provést ihned. Jako výsledek těchto „diplomatických“ vyjednávání, Terri vsunul do mého těla čtyři krystaly. Ukázalo se, že jsem odolnost svého organismu přecenil, neboť následujícího dne mne začal bolet appendix, se kterým jsem nikdy neměl problémy. Během následující setkání s Terriem, večer toho dne, jsem mu o problému řekl. Vysvětlil, že reakce je způsobena toxiny, které vznikly jako důsledek probíhajících změn v organismu v důsledku vložení krystalů. Tyto toxiny byly důsledkem probíhajících změn v organismu. Vložil do mého appendixu další krystal, po čemž nepříjemné pocity ustaly a již se nikdy nevrátily. Také jsem se Terriho zeptal, proč měl za úkol pozorovat mé akce. Odpověděl, že jsem z nevědomosti mohl udělat něco špatně a mohl vzniknout nějaký problém. Jeho odpověď mne zklamala, ale později jsem mu musel dát za pravdu. Řekl, že kdybych začal dělat něco špatně, byl bych zastaven, než bych způsobil

nenapravitelnou chybu a že se o to nemám vůbec starat.

Po chvíli zvažování jsem jeho odpověď pochopil. Jestliže pracuji na vlastní pěst, mé skutky a rozhodnutí jsou založeny na mém porozumění, mé vlastní zkušenosti, znalostech, morálce a duchovních konceptech. Tedy, každá má akce jsem v podstatě já – můj otisk. V tomto případě, mé akce jsou založeny čistě na mém porozumění existujících jevů, a jsem zodpovědný za veškeré následky. Naopak, kdyby mi někdo řekl, co a jak mám dělat a pokud bych měl dostatečný potenciál, mohu to pravděpodobně vykonat, ale v takovém případě by mé akce nebyly doprovázeny hlubokým porozuměním. A kdyby se jednoho dne objevil problém, jehož řešení by mi nikdo nesděлил, mohla by nastat situace, kdybych způsobil díky nevědomosti problémy.

Když jsem toto vše pochopil, spatřil jsem pravdivost a unikátnost takového přístupu. Člověk může porozumět pravdě a stupni porozumění za své akci jedinečně skrze kompletní uvědomění a osvícení pomocí vědění. Je to jediná cesta, která opravdu dovoluje jít vpřed, a dohled ze strany pozorovatele nebo pozorovatelů je v pořádku.

Evoluce vědomí a lidských schopností může být přirovnána k biatlonu. Člověk „beží“ od jednoho klíčového bodu svého vývoje k dalšímu určitou evoluční rychlostí. Rychlost, s jakou jedinec dosáhne dalšího klíčového bodu evolučního vývoje, záleží na jeho talentech, osobnostních kvalitách a schopnostech.

Při dosažení dalšího „klíčového snímku“ vývoje, člověk je postaven před kvalitativně nový úkol, který musí správně vyřešit. Tehdy a pouze tehdy, pokud je schopen správně a plně odhadnout tyto úkoly, vyvinout efektivní taktiku a strategii řešení, a pokud vlastní potřebné kvality a vlastnosti na realizaci, je schopen daný problém korektně zvládnout a posune se na další, kvalitativně novou úroveň, a evoluční „běh“ k dalšímu klíčovému snímku vývoje začíná nanovo.

V případě špatného nebo neoptimálního rozhodnutí „střelcem“ (evolučním biatlonistou), kvalitativně nové evoluční „cíle“ klíčového snímku zůstanou „nezasaženy“ a „provinilec“ dostane uloženo trestné evoluční „kolo“; po jehož kompletní se objeví před stejným úkolem, který napoprvé nevyřešil správně, a musí ho vyřešit korektně – zasáhnout všechny evoluční „cíle“ do černého. A toto vše pokračuje do té doby, než jsou všechny evoluční „cíle“ zasaženy do černého na první „střelu“. Potom - opět začíná evoluční „běh“ k dalšímu klíčovému „snímku“. No není to evoluční „biatlon“!?

Přemýšlejíc podél těchto konceptů, pochopil jsem mechanismus evolučního vývoje, což mi dalo důvěru ve správnost všech mých předchozích akcí.

* * *